

det først var vedtaget i det andet Ting, at Sogneraadene eller Byraadene skulde have Indstillingsret med Hensyn til Besættelse af Strandfogedposterne, vilde jeg for mit Vedkommende ikke kunne være gaaget ind derpaa, men vilde have søgt at faa det forandret, idet jeg betragter en saadan Bestemmelse som hvilende paa en fuldstændig Misforstaaelse af Strandfogdens Stilling. En saadan Indstillingsret er kun naturlig, hvor Bestillingen paa en eller anden Maade kan siges at have kommunal Betydning, at have særlig Betydning for Befolkningen. Derfor kan det være i sin Orden, at der med Hensyn til Snefogder og Brandfogder gives Indstillingsret, ligeledes med Hensyn til Skolelærere — hørmød Indstillingen bliver at stille i Klasse, idet der skulde indstilles tre — idet det jo har stor Betydning for Befolkningen, hvem der bliver indstillet. Men Strandfogden er jo aldeles ikke nogen kommunal Bestillingsmand, hans Værgning er i Statens Interesser, han er en Slags Politifunktionær. Han skal vaage over god Politiorde paa Strandbredden og varetage det fornødne med Hensyn til Strandinger og Bjærgning. Det er altsaa et Forhold, der slet ikke vedrører Befolkningen. Den Tro, at man fra forskellige Sider ikke skulde kunne finde de bedst stiftede Mænd dertil, hører ikke noget Steds hjemme. I øvrigt gælder det slet ikke her alene om de personlige Egenskaber. Der er ogsaa andre Momenter, der komme i Betragtning, f. Eks. Stedet, hvor vedkommende bor, og Forholdet vil ofte være det, at man har meget faa at vælge imellem. — Nu er Forslaget blevet indskrænket til, at der skal indhentes Erklæring fra Sogneraadet. Det er temmelig usthdydigt, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det er efter min Opfattelse en Uting, at selv det er kommet ind i Lovforslaget. For det første maa det dog være overladt Autoriteterne selv at indhente Erklæringer, hvor de mene bedst at kunne faa dem, og det er ikke noget, der ellers plejer at være paabudt i Lovgivningen. Men navnlig med Hensyn til det her foreliggende Tilfælde, hvor det er en Erklæring om et Forhold, som egentlig ikke vedrører vedkommende Kommunalraad, synes jeg, at Bestemmelsen ikke burde have været der. Jeg vil fremhæve dette, fordi, naar man først kommer ind paa den Slags Ting, dukke de let op igen, jeg vil tage en Reservation imod, at saadanne Bestemmelser komme ind i Love, hvor de ikke høre hjemme.

Foruden dette Forhold skal jeg blot berøre en anden lille Bestemmelse, fordi jeg tror, at den Forandring, der der er fores-

gaet i det andet Ting, beror paa Mangel paa Kundskab til, hvad der er bestemmende for, at man her i Tinget forrige Gang forandrede det daværende Regeringsforslag. I øvrigt har det ikke stor Betydning, men kunde, at den i det andet Ting foretagne Forandring medfører en Beskostning, noget, som jo ellers egentlig ikke ligger for Folketinget. Det er § 10, jeg sigter til, Bestemmelsen om Befendtgørelser, som skulle indrykkes, naar man ikke ved, hvem Ejeren af det hjærgede er. For at bringe det til vedkommende Ejers Kundskab skal der, naar det hjærgede har en vis Værdi, indrykkes Befendtgørelser, der staar — hujser jeg ikke fejl — netop de samme Udtryk i Regeringsforslaget: i de Aviser, hvori Proklamata optages. Udvalget i Landstinget forandrede dette til „Berlingste Tidende“, netop for kun at have een Tidende, idet nemlig mange Steder Proklamata skulle indrykkes foruden i „Berlingste Tidende“ i vedkommende Stiftsavis, og Udgifterne dertil ere ikke smaa, naar det skal ske 3 Gange hvert Sted. Det var for at spare dette Beløb, som der her er god Grund til at spare, at Forandringen blev foretaget af os. Vi maa huske paa, hvad det er, hvorefter Befendtgørelse skal ske, nemlig om, hvad der hjærges fra Havet, det er jo aldeles tilfældigt, paa hvilket Sted her i Landet det hjærges. Det er ofte et udenlandsk Skib, der er Tale om, eller Ting, der have hørt til et udenlandsk Skib, og det er tilfældigt, enten de hjærges i Sjælland eller paa Sjælland. Hvor skal man saavente, at det bedst kommer til vedkommende Ejers og Næderes Kundskab? Ja, det er naturligvis i „Berlingste Tidende“, og fordi det undertiden kunde tænkes at have lokal Interesse, fordi det kunde skønnes at være noget, der hørte hjemme her i Landet, satte man i Landstinget denne Bestemmelse ind, som findes der endnu, „hvorhos Politimesteren, naar han finder, at der er Anledning dertil, tillige kan lade Befendtgørelse indrykke i en anden Avis“, saasom vedkommende Stiftstidende. Der var altsaa sørget for det fornødne i saa Henseende, og det, der tilsigtedes, var en Besparelse. Nu er den gamle Bestemmelse kommet ind igen, samtidig med, at der nu staar, hvad dog ikke vil blive benyttet, at Politimesteren ogsaa kan lade det indrykke i en anden Avis. — Dette hører jo imidlertid til de smaa Ting. I det store og hele er jeg særdeles glad over, at dette Lovforslag nu foreligger saaledes, at vi tør gøre Regning paa i Nar at faa denne Materie ordnet med en i det hele hensigtsmæssig Lov.